

højest blive en Udsættelse. En Skattenedsættelse skulde jo være varig, ikke noget, man skulde ophobe, saa at man kom til at skyldte mere senere hen. I samme Forbindelse vil jeg sige, at naar det blev sagt, at Kommuneskatterne navnlig laa paa Indtægt og Formue, saa er det jo ikke det ærede Medlems Opfattelse, at det vedblivende skal være saaledes. Han vil jo helst have Skatten over paa Jorden, saaledes at Skatten bliver større dér. Saa vilde Forholdet blive saa meget værre, for saa vilde vedkommende, hvad enten han havde nogen Indkomst eller ej, komme til at svare samme Skat. Jeg tror ikke, man skal gaa videre i den Retning, naar man vil hjælpe Landbruget. Netop i en Tid, hvor der er Vanskeligheder, skal man ikke sætte noget ind paa at faa lagt yderligere Byrder paa den Jord, der skal give Indtægten og Udbyttet til Familien.

Men, som sagt, jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag, selv om jeg kan ønske Ændringer i det, idet jeg er af samme Opfattelse som flere andre ærede Talere, at det ikke vil være heldigt, at Skifteforvalteren er Formand i Udvalget. Da det fra frivillig Akkord kan gaa over til Tvangsakkord, er det ikke heldigt, at det er den samme Mand, idet han let kan komme til at lægge for stærkt et Tryk paa Forhandlingerne. Jeg mener ogsaa, at det vilde være nok saa heldigt, at Kredsen omfattede et Amt, saaledes at de Mænd, der kom til at beskæftige sig med dette Hvery, fik nogen Erfaring. Thi jeg tror jo ikke, det i ret mange Egne vil blive i saa mange Tilfælde, Spørgsmaalet om frivillig Akkord kommer til at foreligge, at de paagældende Mænd ikke skulde kunne overkomme det; saadan skulde det nødigt gaa, saa skulde Krisen blive meget langvarig. Jeg tror derfor, man godt kunde udvide det saaledes, at det blev bestemte Mænd, som fik med det at gøre. Naar de fik med flere Tilfælde at gøre, fik de mere Erfaring, saaledes at man med mere Tillid kunde henvende sig til dem.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Niels Frederiksen: De to foreliggende Forslag tilsigter Foranstaltninger til Imødegaaelse af det økonomiske Sammenbrud, der særlig truer i Landbruget, og som er en Følge af de usædvanlige økonomiske Vilkaar, Landbruget har arbejdet under i de senere Aar, et Sammenbrud, der sikkert har sin Aarsag i, at man især i Landbruget har maattet indgaa paa Hæftelser, som nu skal

indfries under helt andre Forudsætninger, efter at Paripolitikken har sejret, Hæftelser, der vil true med Sammenbrud for Tusinder og atter Tusinder. Om det her foreslaaede er i Stand til i tilstrækkelig Grad at raade Bod paa eller mildne det Sammenbrud, man søger at afværge, afhænger jo af, hvordan man bedømmer Situationen i Landbruget.

Det radikale Venstre anser de foreliggende Lovforslag, hvorved Landbruget sættes i Stand til at faa en akkordmæssig Ordning for den personlige Gæld, for ganske utilstrækkelige, hvis Forslagene skal opfattes som det, man paa dette specielle Omraade agter at gøre. Hvis Forslagene derimod vil være at betragte som et Led i en Række Foranstaltninger til Modvægt imod det økonomiske Sammenbrud, der truer, maa vi hilse dem med Glæde ud fra den Betragtning, at man ved Udvalgsbehandlingen sikkert vil være i Stand til at ændre dem saaledes, at de kan komme til at gøre deres Nytte og man naar det tilsigtede.

Vi fra vor Side ser saadan paa det, at det er et meget stort Antal af danske Landbrug, der under den lave Kronekurs har skiftet Ejer. Det vil være nødvendigt for den danske Rigsdag og den høje Regering at faa klaret disse Spørgsmaal helt: I hvor stor Udstrækning er der i danske Landbrug rykket nye Ejere ind, og under hvilke økonomiske Forhold arbejder disse? Vi mener derfor, at man i det Udvalg, der kommer til at behandle de foreliggende Forslag, maa søge at faa disse Oplysninger tilvejebragt. Efter de utilstrækkelige og usikre Oplysninger, det har været muligt for os at indhente, kan man vist gaa ud fra, at der siden 1919 er kommet nye Ejere i 25 pCt. af de danske Landbrug, og at disse nye Ejere sidder med ikke alene tyngende personlige Gældsforpligtelser, men i langt højere Grad med Pantegæld, Hæftelser, Kautionsgæld, der truer med fuldkomment Sammenbrud, hvis ikke man søger at standse den Lavine, der truer med at rulle og knuse mere, end det danske Landbrug og Samfundet er tjent med, hvis det paa nogen Maade kan afværges.

Her vil jeg gøre opmærksom paa, at for Landbrugets Vedkommende ligger Forholdet, tror jeg, saadan, at det er i høj Grad Gældshæftelser, der breder sig ud til andre end dem, der i Landbruget direkte har indgaaet disse, idet man i Landbruget mere end i noget andet Erhverv har det Forhold, at Familie, Forældre, nære paarørende, Slægt og Venner har ydet deres Medvirkning til, at den Kapital kunde rejses, der var nød-